

ศัตรูของชื่อเสียงคือความดำใจ

— โทมัส ฟูลเลอร์

ความกระหายอำนาจเผาผลาญจิตใจมนุษย์
ให้ทรนทรายยิ่งกว่ากิเลสถึงปวง

— ตากitus

1

ภายในห้องอันเงียบสงัดเธอมองศพที่นอนอยู่บนโซฟาสีแดงด้วยแวตาสีบสน
ระคนเศร้าหมอง เลือดไหลซึมออกมาจากหัวใจเปราะเบื่อนี้เอ็กกันหนาวแขนยาว
สีเทาอ่อน โดยมีมีดผ่าตัดด้ามเงินปักคาอยู่ ก่อนจะกวาดตามองทั่วห้อง บน
โต๊ะรับแขกมีถาดผลไม้กับชีสถูกจัดเรียงไว้อย่างสวยงาม

“ฆาตกรรมในห้องปิดล็อกอีกแล้ว” เธอพูดเสียงเรียบ เรือนร่างเพรียวยาว
เหยียดตัวลุกขึ้นด้วยท่าทางแบบตำรวจ “เหยื่อนอนพัก เขาปิดการทำงานของ
หุ่นยนต์รับใช้ แล้วตั้งโปรแกรมมันกับระบบรักษาความปลอดภัยในบ้านไว้เป็น
โหมดห้ามรบกวน เขาอันตรายนี้โดยไม่กลัวว่าจะมีใครบุกเข้ามาทำร้าย บางที
เขาอาจกินยาคล่อมประสาท ต้องให้แพทย์นิติเวชตรวจสอบหาสารพิษอีกที แต่ฉัน
คิดว่าไม่เจอหรอก เพราะเขารู้จักเธอ เลยไม่คิดว่าจะมีอันตรายอะไรตอนที่เธอ
เข้ามาในห้อง”

ผู้หมวดก้าวไปที่ประตู บริเวณโถงทางเดินผู้ช่วยอัยการผมบลอนด์ลุกขึ้น
นั่งพลางยกมือกุมศีรษะ หลังจากเป็นลมหมดสติไปเมื่อไม่กี่เพราะเพิ่งเคยเห็นศพ
จริง ๆ ครั้งแรก ขณะที่นักสืบสาวยืนยิ้มเยาะอยู่ข้างกัน

กล้องถ่ายให้เห็นตำรวจสาวยืนตรงกึ่งกลางประตู โดยมีศพเป็นฉากหลัง
“คัต! นี่แหละช็อตเด็ด”

เมื่อผู้กำกับสั่งหยุด ภายในพื้นที่ที่ตกแต่งเป็นห้องทำงานในบ้านของ
วิลเฟรด บี. ไอโคฟ จูเนียร์ผู้ล่วงลับก็เริ่มมีเสียงอีกทีที่ ทีมงานเดินกันขวักไขว่

ผู้หมวดอีฟ ดัลลัสรู้สึกแปลก ๆ ขณะยืนดูฉากนี้ เหมือนได้ย้อนกลับไป
ในอดีตตอนที่เธออยู่ในห้องเกิดเหตุและมองศพเหยื่อ ต่างกันแค่นั้นไม่ได้
ลุกขึ้นมาแล้วเกาที่นอที่นักแสดงชายคนนั้นทำ

“แจ้งชะมัด” พิบัติดีทำท่ากระตือรือร้นด้วยกรซบสันรองเท้าบู๊ตความบอย
สีชมพูชิ้น ๆ ลง ๆ เหมือนจะเต้น “ไม่น่าเชื่อว่าเราได้มาอยู่ในกองถ่ายหนังของ
จริง คุณที่แสดงเป็นเรลลี่ ดัลลัส เราดูเท่เป็นบ้าเลย”

“แต่ฉันรู้สึกแปลก ๆ”

ที่แปลกยิ่งกว่าคือนักแสดงที่สวมบทเป็นเธอแถมรูปร่างหน้าตาเหมือนมาก
กำลังตรงดิ่งมาทางนี้พร้อมกับยิ้มกว้าง

บ๊านจิ เธอไม่ได้ยิ้มแบบนั้นสักหน่อย ถ้าวันไหนเธอยิ้มแบบนั้นละก็
โลกคงถึงกาลอวสาน

“ผู้หมวดดัลลัส ดีใจที่คุณมาเยี่ยมกองถ่ายของเราะคะ ฉันอยากเจอ
คุณมานานแล้ว” หญิงสาวยื่นมือมาทักทาย

อีฟเคยเห็นมาร์โล เดิร์นมาก่อน แต่เป็นในรูปลักษณะสาวผมบลอนด์
ผิวสีแทนผู้มีดวงตาสีเขียวเข้ม ส่วนตอนนี้ผมเธอเปลี่ยนเป็นสีน้ำตาลและตัดสั้น
ดวงตาสีวิสกี้ ทั้งยังมีรอยบุ๋มที่คางอีกต่างหาก ทำเอาอีฟขงลุก เหมือนเกินไป
หรือเปล่า

“ดีใจที่ได้พบคุณด้วยค่ะ นักสืบพิบัติดี” มาร์โลยื่นเสื้อโค้ตหนังสีดำ
ตัวยาวที่ใช้สวมเข้าฉากให้สไตลิสต์ มันเหมือนกับตัวที่ไรค์ซ์ซื้อให้อีฟระหว่างการ
สืบคดีไอโคฟเปียบ

“ฉันเป็นแฟนตัวยงของคุณเลย คุณเดิร์น ดูหนังที่คุณเล่นทุกเรื่อง”

“เรียกมาร์โลเถอะค่ะ” เธอบอกอย่างเป็นกันเอง “ก็เราเป็นคู่หูกันนี่นะ
ว่าแต่คุณคิดว่าไงคะ” มาร์โลพยักพยเปิดไปทางฉากที่ใช้ถ่ายทำ อีฟเหลือบเห็น
แหวนแต่งงานเปล่งประกายวูบวาบอยู่บนนิ้วอีกฝ่าย นั่นก็เหมือนกับของจริงบน
นิ้วเธอเช่นกัน “ใกล้เคียงกับเหตุการณ์จริงไหม”

“เยี่ยมมาก ฉันทั้งเลย” อีฟตอบ โดยเฉพาะบรรยากาศตอนนี้ อย่าง
กับมีตำรวจเดินตรวจสอดที่เกิดเหตุจริง ๆ

“ราวด์ทรี ผู้กำกับละคร เขาอยากให้ออกมาเหมือนเป๊าะ” เธอมองไปทางชายร่างกำยำที่นั่งอยู่หน้าจอคอมพิวเตอร์ “เขาเป็นพวกอยากได้อะไรก็ต้องได้ นั่นเป็นหนึ่งในเหตุผลที่เขายืนยันจะถ่ายทำทุกฉากในนิวยอร์ก ถ้าพวกคุณมีเวลาลงเดินดูรอบ ๆ ลีคะ ฉันอยากได้บทนี้ตั้งแต่รู้ว่าพวกเขาจะเอามาสร้างหนังแล้ว ก่อนที่จะได้อ่านหนังสือของนาดีน ฟุร์สท์ซะอีก พวกคุณมีตัวตนจริง ฉันตื่นเต้นเป็นบ้า ให้ตายสิ ฉันพาล่ามอะไรเนี่ย”

หญิงสาวหัวเราะ “ฉันเป็นแฟนพันธุ์แท้ของคุณล่ะ ผู้หมวด ฉันศึกษาทุกอย่างเกี่ยวกับคุณอยู่เป็นเดือน ๆ ถึงขั้นขอติดรถพวกนักสืบไปที่เกิดเหตุตั้งสองสามครั้ง เพราะคุณไม่ยอมให้ฉันกับเค.ที.ไปดูตอนที่พวกคุณกำลังทำงาน แม้ว่าราวด์ทรีกับผู้บัญชาการจะขออนุญาตคุณแล้วก็เถอะ” เธอพูดต่อโดยไม่เว้นช่องให้อีฟตอบ “แต่เพราะฉันเจาะลึกเรื่องของคุณอยู่นานเลยเข้าใจว่าทำไมคุณถึงไม่ยอม”

“จ๊นเหอ”

“ให้ตายสิ ฉันพาล่ามไม่หยุดอีกแล้ว เค.ที. มานี้เร็ว นักสืบพิบอด้ตัวจริงอยู่ตรงนี้แหละ”

นักแสดงสาวอีกคนที่กำลังคุยกับราวด์ทรีเหลือบมองมา แวบหงุดหงิดปรากฏชัดในดวงตาคู่นั้น ก่อนเจ้าตัวจะกลบเกลื่อนด้วยรอยยิ้มเสแสร้ง

“ยินดีที่ได้เจอกันนะคะ” เค.ที.จับมือทักทายพลางกวาดตามองพิบอด้ตั้งแต่ศีรษะจรดเท้า “คุณกำลังไว้ผมสีเขียวไหม”

“ใช่ค่ะ ฉันเพิ่งดูคุณในเรื่อง*เทียร์ดรอป* สุดยอดไปเลย”

“ฉันขอเยี่ยมตัวดัลลัสสักสองสามนาที่นะ” มาร์โลบอกพร้อมกับเกี่ยวแขนอีฟ “ไปหากาแฟดื่มกันเถอะค่ะ” แล้วเธอก็ลากผู้หมวดสาวออกจากตรงนั้น ก่อนเดินขึ้นไปบนชั้นสองของบ้านที่สร้างเลียนแบบบ้านไอโคฟ “ระหว่างการถ่ายทำพวกเขาจัดหากาแฟแท้แบบเดียวกับที่คุณดื่มไว้ให้ฉัน ฉันดื่มจนติดเลยต้องขอให้ผู้ช่วยเตรียมไว้ในรถบ้านด้วย”

“คุณไม่ต้องถ่ายต่อเหอ”

“ฉันต้องรอเข้าจากค่ะ จริง ๆ ก็ดูคล้ายงานของตำรวจเหมือนกันนะ” มาร์โลเคลื่อนไหวอย่างคล่องแคล่วขณะอยู่ในชุดกางเกงขายาวกับรองเท้าบูต

โดยมีสิ่งที่มีค่าเป็นอาวุธประกอบฉากคล่องอยู่กับสายรัดของอาวุธที่ใหญ่ นักแสดงสาวพาเธอเดินผ่านสตูดิโอ จากต่าง ๆ ของประกอบฉากมากมาย และเหล่าทีมงาน

อีฟหยุดดูบริเวณที่ถูกจำลองเป็นแผนกคดีฆาตกรรม บนโต๊ะทำงานมีของวางระเกะระกะ กระดานคดีที่ตั้งเธอกลับไปสู่เหตุการณ์ในอดีต กล่องบันทึกข้อความ และพื้นที่เต็มไปด้วยรอยครูด

แต่ยังขาดพวกตำรวจ กลิ่นลูกกวาดหวาน ๆ กาแฟรสชาติห่วยแตก และกลิ่นเหม็น

“เป็นไงคะ เหมือนในแผนกของคุณไหม”

“เหมือนมาก น่าจะใหญ่กว่าของจริงนิดหนึ่งด้วยซ้ำ”

“แต่พออยู่ในจอแล้วมันไม่ใหญ่ขนาดนั้นหรอกค่ะ พวกเขาสร้างห้องทำงานของคุณไว้ด้วย แผนผังเดียวกันปะ เอาไว้ถ่ายตอนที่ฉันหรือตัวละครอื่นเดินผ่านตรงนี้แล้วเข้าไปหรือออกมาจากห้อง คุณอยากดูไหม”

ทั้งคู่เดินต่อ ผ่านผนังที่ถูกสร้างขึ้นใหม่และพื้นที่เปิดโล่ง จากนั้นเข้าไปในห้องทำงานของอีฟ เรียกว่าสร้างได้เหมือนเป็ยบ เหมือนกระตังหน้าต่างเล็กแคบบานนั้น ต่างกันแค่วิวที่มองออกไปไม่ใช่นครนิวยอร์ก แต่เป็นภายในสตูดิโอ

“ตอนตัดต่อพวกเขาจะใส่ซีจีภาพวิวทัศน์เข้าไป เช่น ตึกสูง ยวดยานบนท้องฟ้า” มาร์โลบอกเมื่ออีฟเดินไปมองนอกหน้าต่าง “ฉันถ่ายบางฉากในนี้แล้ว รวมถึงฉากในห้องประชุมตอนที่คุณชี้แจงเกี่ยวกับการสมคบคิดระหว่างไอโคฟ ยูนิแล็บ และโรงเรียนบรุกฮอลโลว์ อะคาเดมี ฉากนั้นสาหัสเอาเรื่อง บทพูดถูกคัดลอกมาจากในหนังสือซึ่งใกล้เคียงกับบันทึกของจริงที่สุด นาตินเขียนออกมาได้น่าตื่นเต้นและชวนติดตามสุด ๆ ถึงฉันจะรู้ว่าเหตุการณ์จริงคงยิ่งกว่านั้นหลายเท่าก็เถอะ ฉันชื่นชมคุณมากนะคะ ผู้หมวด”

อีฟหันมองอีกฝ่ายอย่างกระอักกระอ่วน

“สิ่งที่คุณทำอยู่ทุกวันนี้มีคุณค่ามาก” มาร์โลพูดต่อ “ฉันก็ทำงานเก่งเหมือนกัน และคิดเสมอว่าสิ่งที่ตัวเองทำช่างมีคุณค่าเหลือเกิน อาจไม่ยิ่งใหญ่

เท่าการค้นพบอะไรสักอย่างระดับโลก แต่ถ้าโลกนี้ขาดศิลปะ เรื่องราว และ คนที่จะปั้นเรื่องราวเหล่านั้นให้โลดแล่นบนจอ จันว่ามันคงน่าเศร้า”

“จันเห็นด้วย”

“ตอนเริ่มศึกษาตัวละครนี้ฉันบอกตัวเองทันทีว่าจะตั้งใจเล่นให้สมบทบาทมากที่สุด ไม่ใช่เพราะมีโอกาที่ฉันจะได้รางวัลออสการ์ ถึงจริง ๆ จะอยากได้มันมาประดับบนแท่นเหนือเตาผิงก็เถอะ แต่เพราะจันเห็นคุณค่าของสิ่งที่คุณทำ คุณเพิ่งได้ดูไปแค่ฉากเดียว ถ้ามีอะไรที่ไม่สมจริงหรือรู้สึกว่ายังไม่ใช่ บอกฉันได้เลย”

“ไม่หรอก จันว่าทุกอย่างโอเคแล้ว” อีฟยกไหล่ “ที่จริงจันรู้สึกแปลก ๆ มากกว่าที่ต้องมาดูใครอีกคนแสดงเป็นตัวเอง ทำสิ่งที่จันเคยทำ พูดประโยคที่จันเคยพูด ในเมื่อมันทำให้จันรู้สึกอย่างนั้นได้แปลว่าคุณเข้าถึงบทบาทแล้วละ”

มาร์โลยิ้มกว้าง ให้ตายสิ ถ้าเป็นเธอไม่มีทางยิ้มแบบนี้แน่นอน อีฟคิด “จันดีใจที่ได้ยินอย่างนั้นค่ะ”

“แล้วก็ห้องนี้” อีฟหมุนตัวไปรอบ ๆ “ทำเอาจันอยากนั่งตะลุยงานเอกสารต่อเลย เหมือนมาก”

“คาร์แมนดีใจดีใจจนยิ้มไม่หุบถ้าได้ยินคุณพูดแบบนี้ เธอเป็นหัวหน้าฝ่ายออกแบบฉากนะ ไปตีหมาเพกกันดีกว่าค่ะ อีกเดี๋ยวจันต้องเข้าฉากต่อแล้ว”

มาร์โลชี้มือขณะพากันเดินออกสู่แสงแดดจ้าของเดือนตุลาคม “ถ้าไปทางนี้คุณจะได้เห็นฉากที่เป็นบ้านของไรค์ค์ด้วย อลังการสุด ๆ เพรสตันผู้ช่วยผู้กำกับบอกคุณแล้วใช่ไหมหะคะว่าอยากถ่ายรูปตอนที่คุณกับนักสืบพิบอดีมาเยี่ยมชมกองถ่ายเพื่อเอาไว้โปรโมตหนัง วาเลรี ซาเวียร์หัวหน้าฝ่ายประชาสัมพันธ์ของเราจะเป็นคนจัดการให้”

“อ้อ ใช่ เขาเกริ่นกับฉันไว้แล้ว”

เธอยิ้มพลางตะแคงเอีฟ “ฉันรู้ว่า你不ชอบอะไรแบบนี้ แต่มันคงช่วยโปรโมตหนังได้ดีมาก อีกอย่างถือว่าเป็นการให้กำลังใจนักแสดงและทีมงานทุกคนด้วย หวังว่าคุณกับไรค์ค์จะไปร่วมงานเลี้ยงอาหารค่ำคืนนี้นะคะ”

“เราคิดว่าจะไป” เป็นเพราะหลีกเลี่ยงไม่ได้ต่างหากละ อีฟคิด

มารีโลหัวเราะพร้อมกับเหล่มองอีฟ “ฉันว่าคุณคงอยากให้มีคดีฆาตกรรมเข้ามาลึกลับดีแน่ ๆ จะได้ไม่ต้องไปงาน”

“คุณทำงานเก่งจริงด้วย”

“เชื่อฉันเถอะคะว่ามันสนุกกว่าที่คิด แต่ที่คุณรู้สึกว่ามันน่าเบื่อ เพราะสมองของคุณคิดไปก่อนแล้วว่าการไปร่วมงานเลี้ยงคือการทรมาน”

“นี่คุณติดเครื่องดักฟังไว้ในห้องทำงานฉันหรือเปล่า” อีฟซักห้วน

“เปล่าค่ะ ฉันแค่ลองคิดแบบคุณ” มารีโลยกนิ้วเคาะขมับ “และมันใจว่าคุณจะสนุกกับงานเลี้ยงคืนนี้แน่นอน คุณต้องชอบจูเลียสมากแน่ ๆ เขาเล่นเป็นไวโอลินได้สมจริงไร้ที่ติ ทั้งสำเนียงการพูดและกิริยาท่าทางแสดงให้เห็นถึงความมีอำนาจ เข็วซี้ แถมยังหล่อ ตลก มีเสน่ห์ ฉันชอบทำงานกับเขาค่ะ ตอนนี้คุณทำคดีอะไรอยู่หรือเปล่า”

“เราเพิ่งปิดคดีหนึ่งไปเมื่อสองสามวันก่อน”

“คดีฆาตกรรมเชนเตอร์ไรท์ไหมคะ พวกนักข่าวเรียกกันอย่างนั้น อย่างที่บอกฉันพยายามศึกษาทุกเรื่องเกี่ยวกับคุณ ถึงคุณไม่ได้ทำคดีโดยตรง แต่ก็จะคอยควบคุมการสืบคดี ไปให้การในศาล หรือให้คำปรึกษาแก่นักสืบในแผนก งานล้นมือจริง ๆ แถมยังต้องรับมือกับ...”

มารีโลชะงักเมื่อวิทย์ติดตามตัวของอีฟดั่งขึ้น

“ดัลลัส”

คุณวิทย์ถึงผู้หมวดอีฟ ดัลลัส ไปสมทบกับทีมที่อาคารเลขที่สิบสอง ถนนสามฝั่งตะวันตก อาจเป็นเหตุฆาตกรรม

“รับทราบ ดัลลัสและนักสืบดีเลียส พี่บอดี้กำลังไป” เธอวางสาย ก่อนติดต่อกูห์ “มีคดีเข้ามา ไปเจอฉันที่รถ”

อีฟเก็บวิทย์ติดตามตัวแล้วเหลือบมองมารีโล “ขอโทษด้วยนะคะ”

“ไม่เป็นไรค่ะ มีคดีเข้ามาตอนที่เรายืนอยู่ในฉากพวกนี้พอดีเลย อาจฟังดูเป็นคำถามโง่ ๆ นะ แต่ฉันอยากรู้ว่าคุณรู้สึกยังไงเวลาพวกเขาติดต่อเข้ามา แล้วบอกว่ามีคนตาย”

“ก็ประมาณว่า...ได้เวลาทำงานแล้วสิ ขอคุณที่พาฉันเดินชมกองถ่าย”

“ยังมีอะไรมากกว่านี้อีกค่ะ ถ้าจะพูดว่าบิกแบง โปรตักชั้นส์สร้างโลกของดัลลัสขึ้นมาที่ท่าเรือเซลซีก็ไม่ผิด เราจะถ่ายทำกันอีกอย่างน้อยสองสามสัปดาห์ คุณอาจกลับมาทันก็ได้”

“แค่อาจนะ ฉันต้องไปแล้ว ถ้าไม่มีงานติดพันคืนนี้เราคงได้เจอกัน”

“โชคดีค่ะ ผู้หมวด”

อีฟเดินลัดเลาะไปยังช่องจอดรถสำหรับแขกไว้อีฟ เธอไม่เคยรู้สึกยินดีเวลามีคนตาย แต่ถ้าใครคนนั้นเกิดต้องตายขึ้นมาจริง ๆ เธอก็ยินดีจะรีบไปสะสางคดีแทนการอยู่ถ่ายรูปเงา นั่น มาร์โล เดรินเป็นผู้หญิงมีเสน่ห์ ฉลาด ไม่ทำตัวน่ารำคาญ ถึงอย่างนั้นอีฟก็ยังไม่รู้สึกสั่นประสาทนิดหน่อยเมื่อเห็นใครอีกคนที่เหมือนเธออย่างกับแกะ แถมอยู่ในฉากที่คล้ายคลึงกับของจริงด้วย

โลกของดัลลัสสังหารเธอ บ้าบอซะมัด

“มีคดีเข้ามาจนได้สิเน่า” พีบอดีพิมพ์พาดขณะจำพรวด ๆ ไปหาผู้หมวด “ฉันสนุกมากเลย! เมื่อกี้เพรสตัน...เอ่อ หมายถึงเพรสตัน สไตรค์ผู้ช่วยผู้กำกับนะค่ะ เขาบอกว่าจะให้ฉันเป็นดารารับเชิญด้วย พวกเขาจะถ่ายฉากบนถนนกัน ช่วงสุดสัปดาห์หน้า ฉันได้เล่นเป็นคนเดินถนน แต่จะถ่ายใกล้ ๆ แบบให้เห็นหน้า ไม่น่าจะมีบทพูดสักหนึ่งประโยค ให้ตายสิ ฉันกลัวหน้าเป็นลิวจิ้ง” เธอเอามือแตะ ๆ หัวใบหน้า “ถึงวันสำคัญที่ไรต้องเป็นลิวทุกครั้ง”

“ทำอย่างกับมีเยอะงั้นแหละ หมายถึงฉากที่ถ่ายให้เห็นหน้าคุณนะไม่ใช่ลิว ช่างเถอะ ฉันไม่อยากรู้เรื่องลิวของคุณตอนนี้”

“การแสดงครั้งแรกของฉัน” พีบอดีเข้าไปนั่งฝั่งผู้โดยสาร ขณะที่อีฟสอดตัวนั่งหลังพวงมาลัย “แถมคืนนี้เราจะได้กระหน่ำไล่คนดั่งในงานเลี้ยงอาหารค่ำที่บ้านของผู้กำกับแถวหน้าแห่งฮอลลีวูด ได้เจอโปรดิวเซอร์มือหนึ่งของวงการที่เป็นผู้ก่อตั้งบิกแบง โปรตักชั้นส์ด้วย” เธอเลื่อนมือลงมาจดหน้าห้อง “ฉันรู้สึกสั่นไส้ยังงี้ไม่รู้ค่ะ”

“งั้นก็เก็บไว้อ้าวักในห้องน้ำสุดหรูที่บ้านของผู้กำกับแถวหน้าแห่งฮอลลีวูดนูน”

“ราวดีที่รืตามหาคุณ เขากำลังจะให้คนไปตามตัวคุณพอดี”

“ตอนนั้นฉันกำลังสัมผัสประสบการณ์เหนือจริงอยู่ คิดดูสิ มีตัวฉัน
อีกคนพาฉันชมห้องทำงานของฉันและแผนกคดีฆาตกรรม”

“เจ๋ง! งั้นก็ต้องมีโต๊ะทำงานของฉันด้วยนะสิ รุ่งไปด้วยดีกว่า ฉันอยาก
นั่งที่โต๊ะทำงานของฉัน แล้วก็โต๊ะของคุณ”

“ฉันไม่ให้นั่งเด็ดขาด”

“โอ้ แค่นั้นหา ก็ไม่ได้หรอก”

“ไม่ได้”

“โอ้ร้ายจัง ไม่เห็นใจดีเหมือนดัลลัสอีกคนเลย เธอบอกให้ฉันเรียกว่า
มารโลได้ด้วยละ ส่วนคนที่รับบทเป็นฉันดูร้ายกาจซะมัด”

“งั้นเหรอ ที่งานเก่งนะ เลื่อนนักแสดงได้เหมือนกับตัวจริงมาก”

“คุณเป็นคนตลกเหมือนกันนะคะ ดัลลัส เธอคุยกับฉันแค่สามสิบวิ
ได้มั้ง หลังจากนั้นก็ไม่แยแสอีก รู้ไหมว่าเธอพูดว่าอะไร”

“จะปฎิบัติอย่างไรในเมื่อฉันไม่ได้อยู่ด้วย”

“ฉันบอกให้ก็ได้ค่ะ” พี่อดีทำหน้าที่นำผู้พลางหยิบแว่นกันแดดสีรุ้งมาสวม
“เธอบอกว่าถ้าสิ่งที่นาตินเขียนในหนังสือเป็นความจริงละก็ ฉันควรไปอบรม
หลักสูตรความเป็นผู้นำด้วย ไม่งั้นก็เป็นได้แค่ลูกกะจ๊อก หรืออย่างดีที่สุดก็
ผู้ช่วย แต่ขืนยังทำตัวหัวอ่อนอยู่แบบนี้คงไม่มีทางเป็นผู้นำได้หรอก”

อืพี่รู้สึกหงุดหงิดเมื่อฟังจบ คู่หูของเธอมีความกล้าหาญมากกว่าที่อีกฝ่าย
ดูถูกไว้แน่ พี่อดีเป็นคนเปิดโปงและโค่นแก๊งตำรวจเลวเซียวนะ

“งั้นฉันว่าเธอไม่ได้แค่ดูร้ายกาจหรอก แต่ร้ายกาจจริง ๆ เลยต่างหาก
จำไว้ว่าคุณไม่ใช่ลูกกะจ๊อก”

“แน่นอนค่ะ เพราะฉันเป็นคู่หูของคุณ และถึงคุณจะเป็นผู้หมวดของ
ฉัน แต่ฉันไม่ใช่ลูกกะจ๊อกผู้หัวอ่อนสักหน่อย”

“การทำตามคำสั่งระหว่างปฏิบัติหน้าที่ไม่ได้เรียกว่าหัวอ่อน มันแสดงให้เห็น
เห็นว่าคุณเป็นตำรวจที่ดี แกมยังฉลาดมากด้วย”

“ขอบคุณค่ะ ฉันไม่ค่อยชอบตัวฉันเลย”

“ฉันก็ไม่ชอบคุณเท่าไร ฉันอีกคนก็ไม่ชอบเหมือนกัน”

“ฉันซั๊กจะงงแล้วนะ”

“มาร์โลกับเค.ที. พวกเขาไม่ชอบชู้หน้ากัน เวลาที่กลิ้งไม่ได้จับภาพ ทุกอย่างก็เผยออกมาหมด พอผู้กำกับสั่งคัทสองคนนั้นก็แยกย้ายกันทันที ไม่พูดคุยหรือแม้แต่มองหน้า จนกระทั่งมาร์โลตะโกนเรียกเค.ที. ให้มาหาคุณนั่นแหละ”

“สงสัยฉันจะมัวตื่นเต้นที่ได้เจอดาราสอลลิวูดเลยไม่ทันสังเกต แต่คุณพูดถูก คงลำบากใจนำดูถ้าต้องทำงานใกล้ชิดกับคนที่เราไม่ชอบหน้า แล้วยังต้องเสแสร้งว่าเป็นมิตรกันต่อหน้าคนอื่นอีก”

“เขาถึงเรียกว่าการแสดงไง”

“นั่นสิ ว่าแต่..ฉันคิดว่าพีบอดีอีกคนก็น่าใหญ่กว่าฉันอีกนะคะ”

“เรื่องนี้ฉันเห็นด้วย”

“จริงหรือ”

“พีบอดี ฉันไม่ได้มองกันเธอจริง ๆ หรือ ขนาดกันคุณฉันยังแทบไม่มีเวลามาเฟื่องมอง แต่ฉันยินดีจะพูดว่ากันเธอใหญ่กว่ากันคุณถ้ามันจะทำให้คุณสบายใจ เราจะได้เลิกพูดเรื่องคนดังพวกนี้สักที”

“ก็ได้ค่ะ แต่ขออีกเรื่องเถอะ นอกจากจะร้ายกาจแล้วเค.ที.ยังเป็นจอมโกหกด้วย เธอบอกฉันว่าต้องไปเตรียมตัวเข้าจากต่อไป แต่ตอนเดินตัดลานจอดรถบ้านมาที่นั่นฉันเห็นเธอค่ะ เค.ที.กำลังหุบประตูรถคันหนึ่งแล้วตะโกนว่าฉันรู้ว่าคุณอยู่ในนั้น คนสารเลว เปิดประตูเดี๋ยวนี้”

“รถของใคร”

“ไม่รู้เหมือนกัน ทำทางเธอดูโมโหมาก ที่มันงเดินกันให้ควัก แต่เธอไม่สนเลยว่าใครจะมาไต่ยีนเข้า”

“ก็เหมือนที่ฉันพูดอยู่บ่อย ๆ ว่าคุณเป็นนายตำรวจตัวแสบอารมณ์ร้อน”

พีบอดีถอนหายใจพลางยิ้ม “แต่ไม่ใช่ลูกกะจ๊อก”

“ใช่” อีฟเคลื่อนรถเข้าไปจอดต่อท้ายรถตำรวจอีกคัน “ไปดูศพกันดีกว่า”

“เราเยี่ยมชมกองถ่ายหนัง มาดูศพในที่เกิดเหตุ ปิดท้ายด้วยร่วมงานเลี้ยงอาหารค่ำกับเหล่าคนดัง ช่างเป็นวันที่ดีเป็นบ้า”

แต่!ไม่ใช่วันที่ดีสำหรับเซซิล ซิลค็อก

ชีวิตวันนี้ของเขาสิ้นสุดลงอย่างรวดเร็วบนพื้นกระเบื้องลายเลือดดาวในห้องครัวหรูหรา เลือดจากบาดแผลที่ศีรษะไหลนองพื้นสีทองลายจุดสีดำ ในความรู้สึกอัมพาตเหมือนสัตว์ตายเพราะบาดเจ็บรุนแรง

จากสภาพศพเซซิลคงทรงมานมากก่อนตาย เลือดเบียดชุ่มเข้าไปถึงเสื้อคลุมผ้าแคชเมียร์สีขาวยาวที่เจ้าตัวสวมใส่ ศีรษะน่าจะถูกฟาดด้วยวัตถุหนัก ๆ ไม่มีคม แล้วล้มลงบนพื้นกระเบื้อง เมื่อพิจารณารอยแผลยาวลึกบนหน้าผาก อีฟคิดว่าศีรษะของเซซิลคงฟาดโดนขอบเคาน์เตอร์เตรียมอาหารโทนสีดำของก่อนถึงพื้นด้วย

ส่วนอื่น ๆ ของบ้านสะอาดเอี่ยม ไม่ว่าจะห้องอาหาร ห้องนั่งเล่น ห้องนอนใหญ่ ห้องนอนแขก หรือห้องน้ำสำหรับแขก ทุกห้องถูกตกแต่งอย่างหรูหราราวบ้านตัวอย่าง

“ไม่มีร่องรอยการจัดแงะครับ” ตำรวจที่ยืนอยู่ตรงประตูรายงาน “แฟนของเหยื่ออยู่ในห้องนอน เขาบอกว่าเมื่อสองวันก่อนเขาเดินทางไปต่างเมือง แต่กลับถึงบ้านเร็วกว่ากำหนด จริง ๆ ต้องถึงตอนบ่าย พอเข้ามาก็เจอศพ”

“กระเป๋าดูเหมือนของเขาอยู่ไหน”

“ในห้องนอนครับ”

“เราต้องดูภาพจากกล้องวงจรปิด”

“เขาบอกว่าตอนมาถึงระบบรักษาความปลอดภัยปิดอยู่ และอ้างว่าเหยื่อชอบลืมเปิด”

“หาห้องรักษาความปลอดภัยแล้วเข้าไปตรวจสอบดู” อีฟฟันสเปรย์เคลือบมือและรองเท้า โยนกระป๋องสเปรย์ลงในกล่องอุปกรณ์ จากนั้นนั่งยอง ๆ ข้างศพ “เราต้องระบุตัวตนและเวลาเสียชีวิต พี่บอลดี เซซิลโดนฟาดอย่างแรง ตรงศีรษะซีกซ้าย บนขมับ และเบ้าตาข้างหนึ่ง อาจูน่าจะเป็นวัตถุทรงกว้างแบน ค้อนข้างมีน้ำหนัก”

“เหยื่อชื่อเซซิล ซิลค็อก อายุห้าสิบหกปี ที่อยู่คือที่นี่ แต่งงานกับพอล ฮาเวอร์โทมัสี่ปีแล้ว เซซิลเป็นเจ้าของบริษัทรับจัดเลี้ยงกู่ดไทมส์”

“ก๊อตไทมส์...ช่วงเวลาดี ๆ เขาไม่มีโอกาสได้สัมผัสช่วงเวลาแบบนี้
อีกแล้ว” อีฟที่นั่งน้ำหนักลงบนสันเท้าพลาสมงรอบห้องครัว “ไม่มีร่องรอยการ
จัดแวง ทุกอย่างสะอาดเอี่ยมหมดจด เซซิลสวมแว่นแต่งงาน จันทาล้ำพำน
เลยว่าจะต้องเป็นทองคำขาว แถมประดับเพชรเม็ดเบ้ง แต่มันยังอยู่ติดบนนิ้วเขา
อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ชั้นยอดที่ซื้ไปได้ง่าย ๆ ก็ไม่หายไปไหน แสดงว่าคนร้าย
ไม่ได้ตั้งใจมาปล้น”

“เวลาเสียชีวิตคือสิบโมงสามสิบหกนาที่ ถ้าเซซิลยังอยู่ในชุดนี้และไม่มี
ร่องรอยการจัดแวงแปลว่าเขาต้องรู้จักกับฆาตกร เขาอาจเปิดประตูต้อนรับ
อีกฝ่าย แล้วเข้ามาชงกาแฟหรือทำอะไรสักอย่างในนี้ จากนั้นก็โดนฟาดหัว
ช่วงเวลาดี ๆ จบสิ้นลงตอนนั้น”

“ก็เป็นไปได้ หรืออาจมีคนมาอยู่กับเขาระหว่างที่แฟนเขาเดินทางไป
ต่างเมือง เราต้องตรวจสอบอีกทีว่ามีการเดินทางตามที่เจ้าตัวอ้างจริงหรือเปล่า
เซซิลลงมาทำอาหารเช้าอร่อย ๆ แล้วใครคนนั้นก็ฟาดเขา หรือไม่แฟนของเขา
ก็กลับมาพอดี พอเห็นเซซิลออกใจเลยบันดาลโหะ”

ตำรวจในเครื่องแบบคนเดิมกลับมารายงาน “ระบบรักษาความปลอดภัย
ถูกปิดมายี่สิบแปดชั่วโมงแล้วครับ ผู้หมวด ไม่มีภาพจากกล้องวงจรปิดของ
เมื่อคืนหรือเมื่อเช้าเลย”

“โอเค งั้นคุณลองไปเคาะถามตามบ้าน ดูซิว่ามีใครเห็นอะไรบ้าง”

อีฟสวมแว่นส่องขยายแล้วพิจารณาศพอย่างถี่ถ้วน “เนื้อตัวเขาสะอาด
หมดจดพอ ๆ กับภายในบ้านหลังนี้ ฉันทได้กลิ่นเลมอนแฮะ” เธอโน้มตัวเข้าไป
ใกล้ใบหน้าเหยื่อและสูดดม “มีกลิ่นกาแฟปนเล็กน้อย เซซิลน่าจะอาบน้ำแล้ว
ตีหมากาแฟไปแก้วหนึ่งก่อนโดนฟาด ไม่มีบาดแผลจากการต่อสู้ขัดขืนหรืออาการ
บาดเจ็บอื่น ๆ ปรากฏให้เห็น แสดงว่าเขาโดนฟาด ล้มลง หัวไปโขกกับขอบ
เคาน์เตอร์ตรงนี้ ก่อนที่ขั้มบ็อกซ์จะกระแทกกับพื้นกระเบื้อง มันแปลก ๆ นะ
ว่าไหม”

“แปลกยังไงคะ”

“ทุกอย่างสะอาดสะอ้านเกินไป เหมือนจงใจ”

“เหยื่ออาจเป็นคนเนี้ยบก็ได้”

“นั่นสิ” ผู้หมวดถอดแว่นส่องขยายออกแล้วลุกขึ้นยืน “ในนี้ไม่มีเครื่อง
อโต้เซฟหรือ เป็นไปได้ยังไง” เธอเปิดตู้เย็น “ของทุกอย่างยังสดใหม่
ดูสะอาดสะอ้านอีกเหมือนกัน” จากนั้นเปิดดูตามตู้เก็บจานและลิ้นชักต่าง ๆ
“มีทั้งหม้อ กระทะ เครื่องครัวสารพัด จานชามเข้าชุดกัน แก้วไวน์” เธอดึง
กระทะใบใหญ่ที่มีลักษณะกว้างและก้นแบนออกมา “หนักี่ใช้ได้”

“ยายฉันก็มีกระทะแบบนี้ใบหนึ่งค่ะ ทำมาจากเหล็กหล่อ ยายรักมันมาก
เป็นมรดกที่สืบทอดมาจากยายของยายอีกที”

อีฟพินิจพิเคราะห์กระทะใบนั้น ก่อนนั่งยอง ๆ ข้างศพอีกครั้ง สวม
แว่นส่องขยาย แล้วพิจารณาบาดแผลบนศีรษะของเซซิล ครู่หนึ่งจึงหยิบ
เครื่องมือในกล่องอุปกรณ์ออกมาวัดขนาด

“โป๊ะชะ เก็บใส่ถุงส่งต่อให้ฝ่ายพิสูจน์หลักฐานได้เลย มารอดูกันว่า
มีอะไรติดอยู่บนกระทะใบนี้บ้างไหม ฉันคิดว่าเขาพาใครอีกคนมาอยู่เป็นเพื่อน
หรืออาจมีแขกแะมาหา จากนั้นทั้งคู่ก็เข้ามาด้านหลังเคาน์เตอร์เตรียมอาหาร
แต่ไม่มีร่องรอยว่าพวกเขาทำอาหาร และในเมื่อที่นี่ไม่มีเครื่องอโต้เซฟอย่างที่
ควรจะมี แสดงว่าเขาต้องใช้กระทะกับเครื่องครัวอื่น ๆ เขาซังกาแพ้ยังไงนะ”

“มีเครื่องซังกาแพ่อยู่ตรงนั้นค่ะ แค้ใส่เมล็ดกาแฟกับน้ำตาลไปมันจะบด
และชงให้อัตโนมัติ”

“แต่เครื่องนั้นยังสะอาดและว่างเปล่า”

“บางที่เซซิลอาจโดนฟาดก่อนจะได้ซังกาแพ่”

“ฉันว่าไม่น่าใช่ เพราะตัวเขามีกลิ่นกาแฟจาง ๆ เซซิลไม่ได้เพิ่งเข้ามา
ในนี้กับฆาตกรแล้วโดนฟาดทันที พนันได้เลยว่าเจ้ากระทะเหล็กหล่อนี้แหละคือ
อาวุธสังหาร ถ้าบอกว่าเขาเป็นคนหยิบออกมา แล้วไหนล่ะวัตถุติดที่เตรียมจะ
ทำอาหาร ถ้าเขากำลังโต้เถียงกับใครบางคนแล้วจะมีอารมณ์ทำอาหารเข้าหรือ
ในความเป็นจริงฆาตกรควรทิ้งกระทะไว้ตรงนี้หรือไม่ก็หยิบไปด้วย แต่นี่กลับ
ทำความสะอาดและเอาไปเก็บ แถมเก็บในที่ประจำของมันอีกต่างหาก”

อีฟหันไปถามคู่หุ “มือเข่าสำหรับคุณเริ่มด้วยอะไรเป็นอย่างแรก”

“กาแฟค่ะ” พีบอดีตอบ

“ใช่ไหมล่ะ จากกลิ่นตัวก็บ่งบอกว่าเซซิลทำแบบนี้เหมือนกัน แต่เรากลับไม่เห็นกาแพที่ซึ่งไว้สักแก้ว”

นักสืบสาวกวาดตามองทั่วห้อง พยายามจะมองแบบที่อีฟมอง “บางทีเขาหรือพวกเขาอาจตีเสร็จแล้ว หลังจากเก็บล้างก็ทะเลาะกัน”

“ก็ไม่น่า แต่ถ้าเป็นอย่างนั้นทำไมกระทะใบนี้ถึงยังอยู่ข้างนอกพร้อมให้หยิบพาด อย่างอื่นถูกเก็บเข้าที่ แต่กระทะกลับอยู่ในรัศมีเอื้อมถึง ทำไมนะเธอ” อีฟชูกระทะซึ่งถูกเก็บลงถุงหลักฐานเรียบร้อยแล้วขึ้นมา “เพราะมันเป็นอาวุธที่เหมาะสมไงล่ะ ใครคนนั้นกำลังโกรธจัดเลยคว้ามมาพาดหัวะ คนร้ายคงไม่ค่อย ๆ เปิดลิ้นชัก ดึงแต่ละช่องออกมาเลือกว่าจะใช้อะไรเป็นอาวุธรอก”

พิบอดี้เริ่มปะติดปะต่อได้ “คุณคิดว่าแฟนเขาเป็นคนทำ พอเก็บกวาดเรียบร้อยแล้วก็โทรแจ้งตำรวจ”

“ฉันชักอยากรู้แล้วสิว่าฮาเวอริทกลับบ้านยังไง ไปคุยกับเขาดีกว่า”

อีฟสั่งให้ตำรวจที่อยู่กับฮาเวอริทออกไปสอบถามตามบ้านร่วมกับทีมภายในห้องนอนใหญ่ที่สะอาดเอี่ยมเช่นเดียวกับห้องครัว เติงหลังใหญ่ล้อมด้วยเสาสีเงิน ผ้าปูที่นอนลายม้าลายเข้าชุดกับหมอนที่วางเรียงอย่างเป็นระเบียบ ตู้ลิ้นชักกระจกเงาแวบ เฟอร์นิเจอร์อื่น ๆ ล้วนมีรูปทรงแปลกตาสื่อความเป็นงานศิลปะ แจกันดอกไม้ปักดอกไม้สีแดงที่ลักษณะกลีบดอกเป็นหนามแหลมไว้ดอกหนึ่ง อีฟมองแล้วรู้สึกราวกับมีเข็มหมุดแหลมคมซ่อนอยู่ในกลีบดอกเหล่านั้น มุมหนึ่งเล่นตรงหน้าประตูบานกว้างที่เปิดออกสู่ระเบียง พอล ฮาเวอริทนั่งคุกเข่าอยู่บนโซฟาสีเงินประดับด้วยหมอนอิงสีแดง ในมือกำผ้าเช็ดหน้าเปียกชุ่มไว้แน่น

อีฟเดาว่าอีกฝ่ายน่าจะอายุน้อยกว่าเซซิลราวยี่สิบปี ใบหน้าหล่อเหลาสีแทนดูซีดเซียว เรือนผมสีน้ำตาลใหม่จัดทรงเรียบกริบ เขาสวมกางเกงยีนส์ขากระบอกกับเสื้อเชิ้ตสีขาว เธอมองออกทันทีว่าภายใต้เสื้อผ้าที่ปกปิดต้องซ่อนเรือนร่างกำยำอย่างคนหมั่นออกกำลังกายไว้

เมื่อฮาเวอริทเงยหน้าขึ้นมาอีฟจึงได้เห็นว่าดวงตาคู่นั้นแดงก่ำและบวมช้ำจากการร้องไห้

“ฉัน หมวดตัลลัส และนักสืบพีบอดี ฉันเสียใจด้วยกับการสูญเสียของคุณ คุณฮาเวอริโท”

“เซซิลตายแล้ว”

“ฉันรู้ว่าคุณกำลังเสียใจ แต่ฉันจำเป็นต้องถามอะไรบางอย่าง”

“เพราะเซซิลตายที่นี้ใช่ไหม”

“ใช่ และเพื่อปกป้องตัวคุณเองฉันจะบันทึกเสียงเอาไว้ด้วย รวมถึงแจ้งสิทธิให้ฟัง ตกกลางไหม คุณฮาเวอริโท”

“ต้องทำขนาดนั้นเลยเหรอ”

“เชื่อเถอะว่าฉันมีประโยชน์ทั้งต่อฉันและตัวคุณเอง ฉันจะจัดการให้เร็วที่สุด ก่อนเริ่มคุณอยากโทรหาใครไหม อาจเป็นเพื่อนสักคนหรือคนในครอบครัว”

“ผม...ผมคิดไม่ออก”

“ไม่เป็นไร ถ้าคุณคิดออกเมื่อไหร่เราจะติดต่อให้ทีหลัง” อีฟนั่งลงตรงข้ามเขาแล้วร้ายสิทธิมิแรนดาฉบับปรับปรุงให้ฟัง “คุณเข้าใจสิทธิและข้อผูกมัดของคุณในเรื่องนี้ใช่ไหม”

“ครับ”

“ฉันเริ่มกันเลย คุณเดินทางไปต่างเมืองมาใช่ไหม”

“ผมไปพบลูกค้าคนหนึ่งที่ชิคาโก บริษัทเราทำธุรกิจรับจัดเลี้ยง ผมกลับมาเมื่อเช้าแล้ว...”

“สรุปว่าคุณกลับมาจากชิคาโกเมื่อเช้า ก็โมงคะ”

“น่าจะราว ๆ สิบเอ็ดโมง ที่จริงผมต้องกลับถึงตอนสี่โมงเย็น แต่เพราะทำงานเสร็จเร็วเลยกลับก่อน อีกอย่างผมอยากเซอร์ไพรส์เซซิลด้วย”

“คุณเลยเปลี่ยนเที่ยวบินและบริการรถรับส่งใช่ไหม”

“ใช่ครับ โชคดีผมจองเที่ยวบินและรถที่จะมารับได้เร็วกว่าเดิม ผมอยากเซอร์ไพรส์เซซิล” เขาสะอึกสะอื้นพลางใช้ผ้าเช็ดหน้าซับน้ำตา

“ใจเย็น ๆ ค่ะ ฉันเข้าใจว่าคุณกำลังช็อก คุณใช้บริการรถรับส่งของบริษัทอะไร ฉันแค่จะบันทึกเอาไว้เฉย ๆ”

“เราใช้บริการของดีลักซ์ตลอด”